

nogle Communer vilde komme til at udrede bethdeligt Mindre, end de nu udrede, og Andre bethdeligt Mere; og heraf vilde igjen følge — man er jo berettiget til, naar man behandler mennesselige Forhold, at gaae ud fra den mennesselige Naturs sædvanlige Bestaendighed — at Offeret vilde blive afløst paa de Steder, hvor der derved vilde indtræde en Lettelse, men at man vilde beholde Offeret, hvor dets Afsløsning vilde medføre en forøget Byrde. Vi vilde derved faae en deelviis Afsløsning, saaledes at den kun vilde finde Sted, hvor Communerne kunde staae sig derved; men paa denne Maade vilde ikke denne Sum komme ud af 312,000 Rb., og det er mig ikke nogen tilstrækkelig Beroligelse, at Forslagsstillerne ville tillade Regjeringen at paahyde Afsløsningen, naar over Halvdelen af Landets Communer har foretaget den; thi i hele denne Tid, indtil vi kommer til denne Halvdeel, vilde saaledes det Forhold finde Sted, jeg har antydet. Der næst maa jeg ogsaa dele den Betragtning, en anden Rigsbogsmand har gjort gjældende, at et Paabud om Afsløsning i og for sig ikke er hensigtsmæssigt. Forslagsstillerne have, som sagt, begaaet en dobbelt Feil, nemlig deels en Ubillighed, at det tager $\frac{1}{5}$ fra, og deels en Urigtighed, at det fordeler Byrden paa alle Communer efter Folketal og Evne og giver Kirke- og Underviisningsministeriet den umaadelige Magt at ligne flere hundrede Tusender, flere Tønder Guld efter sit gode Skjøn paa vedkommende Communer. Der er endnu en Omstændighed. Naar jeg seer hen til Forslaget under Nr. 65, er Meningen nemlig utvivlsomt den, at dette Vederlag ikke skal blive i Statskassen eller Lønningsfonden, men flyde tilbage til vedkommende Rald. Derimod kan der være Tvivl om, hvad Meningen er med Forslaget under Nr. 63. Man seer, at Erstatningen skal flyde ind i Lønningsfonden, men ikke, hvad Raldene skulle have. Skulle de kun have det mindre Beløb, der er flydt ind i Lønnings-

fonden, eller skulle de have det Beløb, hvortil Offer og Accidentser ere ansatte, ialtsald med Medsættelse af $\frac{1}{5}$? Dette er paa ingen Maade klart af selve Forslaget. Dersom, jeg imidlertid ikke misforstod den ærede Forslagsstiller, var det hans Mening, at Raldene skulde have disse sidste Beløb. Deraf vil altsaa følge, at de Lønningsfater, der ere opførte i Lovudkastet, og som man muligviis anseer for hensigtsmæssige, blive forandrede. Den hele Classification vil egentlig derved styrte sammen; thi Afdraget vil blive meget forskjellig, eftersom der er en bethdelig Forskjel paa Størrelsen af Offer og Accidentser for de enkelte Rald. Ved nogle Rald vil Afslaget af $\frac{1}{5}$ beløbe flere 100 Rb., og ved Andre, hvor Offer og Accidentser ere af ringe Betydning, vil dette Afslag kun være en høist ubethdelig Sum. Jeg maa derfor meget bestemt modsætte mig Forslaget under Nr. 63. Dersom det skulde blive vedtaget, vilde det være det tredje efter min Mening uantagelige Forslag, Landstinget har vedtaget.

Ordføreren: Jeg troer, det er passende at sige et Par Ord om den Stilling, jeg og et andet Medlem af Udvalget indtage til de Forslag, der nu ere forsvarede, og hvortil Ministeren har gjort sine Bemærkninger. Som det allerede er sagt i Betænkningen, miskjende vi ingenlunde de Betænkneligheder, der klæbe ved Offer og Accidentser, saaledes som Forholdene efterhaanden have uevillet sig, og som Stemningen er bleven paa mange Steder i Landet, idelmindste efter Vidnesbyrd, vi ikke kunne nægte Tiltro. Vi ville derfor i og for sig være meget stemte for, at Forholdet idet Mindste for Accidentsernes Vedkommende afløstes. For mit personlige Vedkommende ønsker jeg meget, at alle Accidentserne affskaffedes, og at Offeret forvandledes til en fuldstændig fri Gave, saa at der ikke blev Tale om den her antydede Fordeling.